Kateřina Loučková

Flemingovi
Lovec věna

2026

Flemingovi – Lovec věna

Vydala Kateřina Búriková – RODOKAB, 588 51, Batelov
V roce 2026 jako svou 5. publikaci
V nákladu 1500 ks
Vydání druhé
Text Kateřina Loučková
Editor Martina Máta Nosková
Redakce a korektura Šárka Dvořáková Tripesová
Obálka Petr Štich
Grafické zpracování Martina Máta Nosková
Tisk CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice

ISBN 978-80-909980-3-2

Věnováno všem statečným ženám
a mužům před námi,
díky nimž tu jsem
a můžu svobodně psát.

Obsah

1. kapitola 9
2. kapitola 22
3. kapitola 38
4. kapitola 50
5. kapitola 62
6. kapitola 76
7. kapitola 85
8. kapitola 95
9. kapitola. 109
10. kapitola 124
11. kapitola 139
12. kapitola 150
13. kapitola 164
14. kapitola 179
15. kapitola 203
16. kapitola 216
17. kapitola 226
18. kapitola 245
19. kapitola 264
Epilog 270
Potitulková scéna 273

Poděkování 276
Bonus od autorky 277
Soutěž s Fergussonem a Madelyn . 278

1. kapitola

Stromy vzdálené od cesty dál než pár stop se ztrácely v mlze. Anebo je viděla rozmazaně kvůli slzám. Každé cinknutí podkovy a každé zhoupnutí kočáru ji odnášelo dál na sever, pryč od lásky a štěstí.

Prosluněné dny plné smíchu a vůně růží byly minulostí. Tajně doručované vzkazy macecha spálila a rezolutně odmítla možnost uvažovat o Georgi Averym jako o kandidátovi na jejího ženicha.

Madelyn si krajkovým kapesníčkem otřela líce. V druhém rohu kočáru poklimbávala komorná a dobře vychovaná dáma nepláče před služebnictvem.

Opřela se o polstrování a zavřela oči. Nechtělo se jí myslet na strýčka, ke kterému ji nevlastní matka za trest poslala. Místo toho se pokusila přivolat vzpomínky na den, kdy George poprvé uviděla.

Bylo krátce před Velikonocemi, všechno pučelo a zelenalo se a smetánka si dopřávala krátký oddych předtím, než sezona dosáhne svého vrcholu. Během církevního postu neprobíhalo mnoho setkání a ctihodné hostitelky považovaly za svou povinnost zdržet se pořádání velkých bálů.

To ovšem neznamenalo, že se nedělo vůbec nic. Rozvíjející se poupata přitáhla množství dam na procházky do zahrad Královské botanické společnosti a některé altruisticky založené rodiny zvaly na charitativní večeře nebo obědy.

A na jednom z nich Madelyn George poprvé uviděla. Přišel se skupinou přátel a jeho bezstarostný úsměv přivábil pohledy mnoha dívek. Byl elegantní a příjemný společník a moc mu to

slušelo! Kaštanové vlasy měl pečlivě sčesané z čela, tvář hladce oholenou a sako i kalhoty podle poslední módy. Madelyn zachytila jeho pohled přes květinovou výzdobu tabule. Když se na ni podíval podruhé, decentně se usmála.

Nevlastní matka Lilian bohužel rozhodla, že je čas jet domů, takže Madelyn nedostala příležitost s ním promluvit. Ale ten první pohled se jí propálil až do srdce.

Po Velikonocích naštěstí pohledného mladíka potkala znovu. Tentokrát už věděla, že nevlastní jen zářivý úsměv, ale je i dědicem vikomtského titulu. A aristokracii ještě čekaly před koncem zasedání parlamentu ty nejvýznamnější společenské události. Znovu hrála hudba a plesy hýřily barvami.

George už nepromeškal příležitost a požádal ji o tanec přímo uprostřed večírku, který pořádala Madelynina nevlastní matka. Když kroužili po parketu, štěstím se jí motala hlava. Nekonverzovali a ona byla docela ráda, protože se příliš bála, že by koktala a úplně se před ním znemožnila. A druhý den jí poslal květiny!

Do města přicházelo léto a Madelyn prožívala první lásku. Každé setkání, pohled či podání ruky měly skrytý význam. Navzájem si posílali vzkazy, jakoby náhodou se setkávali v parku…

Madelyn věděla, že ji macecha na společenských událostech předvádí ve snaze získat pro ni vhodného manžela, který by pokud možno ještě zvýšil prestiž rodiny, a že George nesplňuje její nároky. Jeho otec byl vikomt, stejně jako ten její, a to pro Lilian nepředstavovalo žádné lákadlo. Podle všeho mířila nevlastní matka minimálně na vévodu.

Madelyn byla od dětství vychovávána s vědomím, že její svatou povinností je vdát se a povít následníka, ale tváří v tvář senilním aristokratům, kterým ji macecha představovala, se neubránila úzkosti a znechucení. Ne všichni byli staří, ale mnozí by rádi vyměnili svůj titul za její velkorysé věno a dědictví po otci. A ta lačnost jim svítila z očí kdykoliv na ni pohlédli.

George byl jiný. Rozuměl jí. Dělal si spolu s ní legraci z pravidel květomluvy, citoval její oblíbené básně, a dokonce se občas pustil do vlastních veršů. Byly sice, pravda, trochu kýčovité, ale aspoň je napsal jen pro ni.

Celou dobu si dávala dobrý pozor, aby macecha nepřišla na to, že se jejich vztah rozvíjí. Jenže to stejně nějak zjistila. Nejspíš pojala

podezření, když na něj narazila na promenádě v Bathu jen pár dní poté, co se tam po skončení hlavní sezony přesunuly na léto.

Kočár cuknul a Madelyn otevřela oči. Ještě před chvílí by přísahala, že cítí vůni růží, ale teď se musela smířit s krutou realitou. Studený podzimní den se chýlil k závěru a kočí zastavil před hostincem. Nejpozději pozítří ráno budou v Newcastlu. *Ve vyhnanství*.

Lilian bohužel pochopila, že Madelyn nehodlá pokorně sklopit hlavu a odkráčet k oltáři s tím, kdo dá nejvyšší nabídku. Navíc objevila Madelyninu skrýš s dopisy, které jí George posílal, když byl nucen z lázeňského města odjet k loži churavějícího otce.

Z nich se macecha dozvěděla, že se plánují znovu vidět na lovecké sešlosti uprostřed září, kterou pořádal jeden z *nejslibnějších* Madelyniných nápadníků. Lilian pravděpodobně stejně jako Madelyn vyčetla mezi řádky, že se George chystá k žádosti, aby se s ním nechala tajně oddat. Jeho poslední dopisy zněly dost naléhavě a tajemně.

Bohužel Madelyn udělala tu chybu, že se nechala vyprovokovat. Při pohledu na vysoké plameny pohlcující láskyplná vyznání vyjádřila důrazně svůj odpor k plánům nevlastní matky. Asi nebylo ani trochu taktické zlostně vykřiknout, že než se provdat za někoho, koho nemiluje, raději projde Mayfairem jen v noční košili a nechá se prohlásit za bláznivou.

V ten okamžik Lilian zaplanuly oči chladným vztekem, okamžitě jí nechala sbalit věci a posadila ji do kočáru. Macecha očividně nechtěla nic riskovat. Dokonce doslova prohlásila: „Lepší ztratit bitvu, než prohrát válku.“ Myslela tím, že vévodu nad hrobem sice možná mezitím klofne jiná nevěstinka, ale pár měsíců v nehostinném zapadákově určitě vzpurnou Madelyn naučí vážit si starostlivé péče a výdobytků civilizace. A až bude čas, udělá pak jistě to, co se patří.

„Leda až zamrzne peklo,“ zamumlala si dívka pod nos.

Komorná Nelly sebou škubla. „Potřebovala jste něco, slečno?“

Madelyn se pokusila o úsměv. „Nic, jen že budeme vystupovat.“

„Už?“ Komorná překvapeně pohlédla z okénka na velké hrázděné stavení poctivého zájezdního hostince na hlavní trase.

Uprostřed sezony tetřevů pobývalo panstvo většinou mimo hlavní město, takže její náhlé zmizení nejspíš zpočátku nevyvolá mnoho otázek. A Lilian byla přesvědčená, že po pár měsících

nudy bez přátel, nákupů a povyražení zkrotne, a po Vánocích bude ochotnější vstoupit do nové sezony.

„Zlatíčko Madlene, vítej!“

Madelyn pevně stiskla zuby, aby udržela na tváři úsměv. Teta Lucietta byla jako obvykle roztomilá a roztěkaná. Když k tomu připočetla strýčkovo pochmurné pokyvování hlavou, uvědomila si, že se od otcova pohřbu, kde je viděla naposledy, vůbec nic nezměnilo.

Vedli ji do domu přecpaného nábytkem a porcelánovými soškami pastýřek, které teta zbožňovala, a Nelly s lokaji mezitím stěhovala její kufry do přiděleného pokoje.

„Tak povídej, Madlene, jak bylo v Londýně? Užila sis svou první sezonu, drahoušku? Jistě to bylo nádherné!“

Madelyn si představila puget bílých šeříků od George a bylo jí do pláče. „Nádherné,“ přikývla, aby nebyla nezdvořilá.

„To jsem si myslela. Všechny ty nablýskané lustry, hromady pozvánek se zlaceným písmem a módní plesové róby, ach, jen na to pomyslím, mám chuť znovu tančit jako zamlada!“

„Ovšem,“ přitakala Madelyn. Tančit… taky by tančila. S Georgem.

„No tak, drahá, nech naši malou Madlinku vydechnout. Pak nám jistě ráda všechno poví.“ Strýc hovořil pomalu a zádumčivě. Madelyn si na matku moc nepamatovala, ale byla si jistá, že svého bratra ničím nepřipomínala. Ačkoliv když se strýček vzácně usmál, píchlo Madelyn u srdce. Takhle přesně se dovedla usmívat maminka. Bohužel však zemřela, když bylo Madelyn pouhých osm let, a její podobu zachycoval jen portrét na půdě venkovského sídla a malý medailon, který dívka nosila stále u sebe.

Poděkovala strýčkovi a tetě za milé přivítání a ráda využila možnosti odpočinout si po cestě v nabídnutém pokoji.

Při večeři musela vyprávět o všech novinkách z Londýna a Bathu. Tetička Lucietta se nikdy nenasytila podrobností o módě a strýček zase loudil pikantnosti, které mohl dát k dobru u kulečníkové partie.

„Víš, zlatíčko, aby sis nemyslela, my tady v Newcastlu nejsme žádní burani. Naše společenské události jsou sice, pravda, skromnější,

ale taky se jistě budeš bavit.“ Teta se na Madelyn laskavě usmívala a ta zdvořile přikyvovala. Nechtěla tetu urazit, ale obávala se, že bez George ji vlastně žádná zábava neláká.

„No tak, Henry, pověz Madlene o tom malém soaré, na které jsme pozváni příští týden.“

Strýček se rozhovořil a Madelyn se tvářila zaujatě. Dáma nikdy neodbývá laskavé příbuzné. Oni nemohli za to, že jí macecha nepřeje lásku. Naopak bez námitek nabídli otevřenou náruč.

„Ach, a málem jsem zapomněla – příští sobotu jdeme na oběd dobročinného spolku pro válečné veterány. Je to hrozné, viď zlatíčko?“

Madelyn zamrkala a snažila se dopátrat, zda něco nezmeškala. Je hrozné, že jsou pozváni na oběd?

„Těch ubohých sirotků, kteří po odporné válce s tím namyšleným Francouzem zůstaly… je mi jich upřímně líto. A tak jsme se s několika přítelkyněmi rozhodly založit dobročinný spolek, víš, zlato. A naši báječní manželé nás tolik podporují,“ Lucietta vrhla na chotě obdivný pohled a on blahosklonně kývl.

„Jistě, tetinko,“ zamumlala nepřítomně. Zmínka o soaré způsobila, že jí vytanul na mysli obraz letního soaré v lázeňském letovisku.

Tančila s několika přijatelnými gentlemany, ale nepřestávala sledovat zdobené hodiny. Když ručička poskočila na jedenáctku, omluvila se známé, s níž konverzovala, a vyklouzla do vlahého večera v zahradě. Držela se ve stínu, mimo obdélníky světla dopadajícího okny na dlážděnou terasu, a snažila se prohlédnout tmu. Najednou ucítila závan pánské kolínské a otočila se.

„Geor–“

„Pssst!“ jemně jí položil prst na rty.

Kývla a usmála se. Stáli tak blízko u sebe, že stačilo udělat jediný krátký krok a ocitla by se v jeho objetí. To vědomí ji rozechvívalo.

„Bála jsem se, že tu dnes nebudete. Už jsem vás neviděla věčnost!“

Tiše se zasmál: „Přeháníte, Motýlku. Je to sotva čtrnáct dní. Těsně před koncem sezony mě otec povolal na naše venkovské sídlo v Devonu. A jak víte, rodiče není možné odmítnout. Kdybych nemusel za ním, ani na minutu bych vás nespustil z očí. Ne, nesmějte se mi, stál bych čestnou stráž pod vašimi okny každičkou noc.“

Zachichotala se. Věděla, že to nemyslí vážně, ale líbilo se jí, že to říká. Bylo to pošetilé, ale tak sladké! Kdo by se jí divil, že jeho lichotkám nemůže odolat? Vždyť byl tak pohledný, pozorný a šarmantní… a ona právě prožila první sezonu.

Měla pořádně nakročeno ke staropanenství a věděla, že za to vděčí především Lilian, která přesvědčila otce, aby ji v internátní škole pro mladé dámy nechal o dva dlouhé roky déle, než bylo obvyklé.

„Ach, Motýlku, tolik jste mi scházela! Voníte po jasmínu."

Potěšeně se zasmála a nedodala, že to nejspíš bude opravdový jasmín, který roste pod terasou, přímo pod místem, kde stáli.

„Tak mi povězte, jak se daří vašemu otci. Chci vědět, jak jste se měl," špitla a dotkla se jeho rukávu.

„Nakonec se mu udělalo lépe. Hlavně chtěl, abych místo něj zajistil nudné venkovské povinnosti týkající se sklizně. To by vás nezajímalo."

„Zajímá mě všechno, co děláte."

„Ale ne, tohle vážně ne, to mi věřte. Vždyť to nebaví ani mě. Na vaši krásnou hlavinku je to až příliš složité a přízemní."

Sice ji dráždilo, že od ní neočekává příliš rozumu, ale vlastně na tom nebylo nic divného. Lilian jí kladla na srdce, ať se hlavně nesnaží s pány konverzovat o ničem jiném než o počasí. Na její poznámky ohledně parních strojů a přednášky Humphry Davyho, kterou si troufla navštívit v Královském institutu, rozhodně nebyli pánové zvědaví. Ještě by to mohlo vypadat, že je poučuje.

Madelyn si byla jistá, že George časem pochopí, jak velká je šíře jejích zájmů. Pravděpodobně byl jen stejným zajatcem konvencí jako ona a nedovedl si představit, že by se žena mohla zaobírat pokroky vědy.

„Milý pane," pokusila se jej zlehka pokárat, „snad si nemyslíte, že mám v hlavě jen hedvábí a krajky?"

„Ach, to bych si tvrdit nikdy nedovolil." Mávl rukou. „Jenže z toho na mě jde špatná nálada a vy si zasloužíte milého společníka. Sklizeň obilí podle všeho nevypadá valně. Prý začátkem jara málo pršelo. Nájemci se vymlouvají a nechápou, že bez jejich pravidelných odvodů bude mít otec potíže zaplatit daně."

„Že by jedny nepovedené žně způsobily až takové problémy? Slyšela jsem, že všichni hospodáři během sklizně podhodnocují

výnos. Nejspíš je to trochu z pověrčivosti. A váš otec určitě nevsadil všechno na jednu kartu a své příjmy opírá o více odvětví."

Několik vteřin na ni hleděl, jako by mu došla řeč. Polekala se, že její slova mohl pochopit jako vměšování do rodinných finančních záležitostí, což každý gentleman nutně považuje za urážlivé. Vzápětí se ale usmál a jí se ulevilo.

„Motýlku, vy jste vskutku neobyčejná dáma!" pozvedl její ruku ke rtům a políbil ji do dlaně. „Ale nebojte se. Navrhl jsem otci plán a on ho schválil. Brzy bude všechno v pořádku. A teď mi povězte, s kým jste tančila, když jsem tu nebyl? Každého z nich vyzvu na souboj!"

Madelyn se usmála a poškádlila ho: „Se všemi svobodnými mladíky v Bathu. A někteří byli vážně velmi milí."

George se teatrálně chytil za srdce. „Jestli jste někomu z nich dala slovo, pak není jiné cesty, než vypít jed!"

„Romeo, nepřehánějte," chichotala se.

„Nepřeháním. Myslím to vážně!" Znovu uchopil Madelyn za ruku. Látka na šatech tiše zašustila a Madelyn zavřela oči. Jeho dech na zápěstí ji přinutil vzdychnout.

„Noc svíce zhasila, veselý den vyvstává na špičkách za mračnou horou: jít musím, abych žil, prodlím-li, umru."

„Chceš odejít? A ještě nesvítá: to byl slavíka hlas, ne skřivánka, jenž pronikl tvé ucho zděšené."

„Už musím, má Julie, kdyby někdo přišel… Však víte. Ale nebojte se, najdu způsob, jak strávit věčnost s vámi."

„Doufám, že to nebude zahrnovat jedy a dýky," hlesla napůl v žertu.

Po večeři se teta obyčejně zdržovala v salonu a vyšívala a strýček si v pohodlném ušáku četl noviny. Jejich dvě dcery už byly vdané a syn, starší než Madelyn, před nedávnem odjel na poněkud opožděnou poznávací cestu po Evropě, když už, jak se tetinka vyjádřila, Napoleon konečně neobtěžoval svým velikášstvím obyčejné bohabojné lidi.

Madelyn se k nim chtě nechtě připojila. Požádala Nelly, aby jí přinesla rozečtenou knihu a předstírala zaujetí příběhem, dokud teta

neodložila vyšívání. Ve vzájemné shodě vyšli do patra, kde si mnohomluvně popřáli dobrou noc a odešli každý do své ložnice, jak se sluší.

Rozčesávala si vlasy a snažila se zapudit nevítanou představu baculaté tety a strýčka v noční košili, jak se plíží do tetiny ložnice. Zvláštní, říkala si, že se vůbec neptali, co strašného provedla, že ji Lilian potřebovala kamsi uklidit.

O několik dní později přišel dopis. Měla štěstí. Kdyby si nezvykla každé ráno chodit na procházku kolem bloku, aby si užila chvíli ticha bez tetina švitoření, byla by ho propásla. A její život by se pravděpodobně ubíral směrem k tupé úctyhodnosti, jakou bylo prosáklé všechno v tomto domě.

List ležel na stolku v hale, kde ho odložil lokaj, a čekal, až majordomus hromádku roztřídí a zanese adresátům. Madelyn nevěřila, že by jí ho strýček předal, a tak po něm nenápadně sáhla sama. Schovala ruku do záhybů sukně a přečetla si ho ještě před snídaní, poté co jí Nelly učesala vlasy a odešla do prádelny s jednými zašpiněnými šaty.

Motýlku, tolik mi scházíte!

Když tu nejste, ani slunce nezáří, a ptáci nezpívají, ale vřeští.

Pokoušel jsem se promluvit s Vaší nevlastní matkou, ale je neoblomná jako skála.

Jsem zoufalý! Vždy jsem považoval za svou povinnost gentlemana jednat čestně, ale nyní... Zdá se, že mě okolnosti nutí vyslovit se jasně, i když nemám požehnání lady Whiteové.

Tak zkrátka, Motýlku, mé srdce přetéká city, které však prsty nedokáží vypsat.

Miluji Vás! Miluji Vás jako východ slunce, jako čerstvý jarní vzduch, jako zajatec svobodu!

Nemohu žít bez Vás, a tak... Ano, odvažuji se říci, k čemu mi dává právo pouze láska: Žádám Vás tímto o ruku.

Budete-li souhlasit, způsob, jak být spolu, už najdeme.

Navždy Váš

George Timothy Sims, vikomt Avery

Dívka složila ruce s dopisem do klína a zavřela oči. Cítila, jak jí po tváři kloužou horké slzy, ale nemohla je zastavit. „Ano," hlesla a byla tak šťastná, jak jen dívka může být.

Ano, to se snadno řekne, ale hůř se takovému slovu dostojí, když člověk trčí dobrých pět set mil od své lásky.

Celý den chodila jako v růžovém oparu. Usmívala se na tetu, a dokonce ji ani nerozčilovalo, jak komolí její jméno.

V dobrém duševním rozpoložení přečkala i návštěvu několika Luciettiných přítelkyň, které měly stejný smysl pro humor jako teta. Byla totiž tak mimo, že ji jejich hlasité hihňání ani netahalo za uši.

Večer, když jí Nelly rozpustila vlasy, ulehla do postele pořád ještě v té zvláštní náladě a před očima jí pluly vzpomínky.

George na koni v parku, George, jak jí daroval sbírku Byronových básní a spokojeně se smál jejímu úžasu, George, jak se sklání, aby zvedl upuštěnou rukavičku... a její nejhýčkanější vzpomínka – jak ji vzal opatrně do náruče a vtiskl jí dlouhý, něžný polibek na rty.

Stalo se to v růžové zahradě uprostřed pěveckého vystoupení. Zahrada byla osvětlená lampiony a všichni upírali pohled na malé jeviště. George ji nenápadně zatáhl za strom a ve tmě ji zlehka objal. V žaludku ji šimrali motýlci a nemohla popadnout dech. Poprvé v životě v mužském objetí! Vůni jeho kolínské si chtěla zapamatovat navěky. Matně tušila, že to není všechno, a když sklonil hlavu, v očekávání zvedla tvář.

„Smím?" zašeptal.

„Ano," hlesla a byla uchvácena jeho galantností.

George jemně přitiskl své rty na její. Bylo to příjemné a Madelyn toužila zastavit čas. Někde za stromem se publikum roztleskalo a George polibek přerušil. Madelyn se usmála a on jí zašeptal: „Jste ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy potkal."

Chtěla mu oplatit lichotku, ale už byl pryč. Rozplynul se v noční tmě, aby jí nezničil pověst.

Ráno bylo jiskřivě nádherné. Jeden z posledních slunných dnů, poznamenala teta u snídaně s pohledem upřeným na zlatavé listí za okny.

Strýček to mumlavě potvrdil zpoza novin.

Madelyn se už před hodnou chvílí vrátila z procházky, takže o tom věděla víc než teta i strýček dohromady, ale nekomentovala to a způsobně jedla. Přitom v hlavě probírala plán, jenž se zrodil právě na procházce. Plán na společný život s Georgem. Plán útěku.

V každém případě bude nutné zjistit pár věcí, než se do tak dobrodružného podniku vrhne. A utajení je důležitější než čas, takže rozhodně musí vynechat služebnictvo v domě.

Po několik následujících dní se věnovala všem společenským aktivitám své tety, ale jak měla volnou chvilku, trávila ji v knihovně, kde si procházela mapu, turistické průvodce, a dokonce narazila na sbírku zákonů. Rychle ji prolistovala, aby se ujistila, že to, co se chystá spáchat, není zločin, a pak se pustila do balení.

„Slečno?“

„Ano, Nelly?“

„Zjistila jsem, že dostavníky vyrážejí každou sobotu v poledne.“

„Ach, výborně, to se skvěle hodí. V sobotu se koná ten tetinčin dobročinný oběd, na který máme přijít už v deset.“

„Slečno, odpusťte, ale vy to myslíte doopravdy vážně?“

„Neměj strach, Nelly. Mám to promyšlené. Když zítra zajdeš na poštu a pošleš lordu Averymu tenhle dopis, bude všechno v naprostém pořádku.“

Prošla si všechny dostupné informace a byla si jistá, že to zvládne. Na několik dní dá Nelly volno, a komorná odjede na návštěvu k rodičům, což by mohlo pomoci zmást stopu, jelikož strýček jistě bude hledat dvě dívky, a ne jednu. Sama nasedne do dostavníku na Carlisle a pak přestoupí do jiného vozu směřujícího na Lockerbie. Vlastně to bude úžasné dobrodružství. A v dostavnících cestuje mnoho lidí, takže co by se jí mohlo stát? V Gretně už by ji měl čekat George, ale kdyby ne, ubytuje se v hostinci U Kančí hlavy, o kterém četla v průvodci, a počká tam na něj.

„A nechcete si to ještě rozmyslet, slečno? Lady Whiteová se bude zlobit…“

Madelyn vstala od toaletního stolku a letmo pohladila svou komornou po rameni: „Bude se muset smířit s tím, že vždycky není po jejím.“

V pátek Madelyn naposledy procházela svůj plán. Na stole v knihovně měla rozloženou mapu, když právě vešel strýček.

„Copak tu hledáš, Madlinko?“

Madelyn se zamračila, ale odvrátila tvář, aby to strýček neviděl. Jestli jí ještě jednou řekne tou směšnou dětskou přezdívkou, asi ho… asi ho… zhluboka se nadechla a vydechla.

„Přemítám, strýčku, kde leží Ben Nevis…“ odpověděla, když ovládla své rozrušení.

„Ale, ale holčičko, copak tě to tak zajímá? To není kraj pro dámu. Tam najdeš jen kamení, bídu a negramotné zloděje dobytka.“

Strýc se zatvářil shovívavě.

„Ty jsi tam někdy byl?“ vykulila na něj nevinné oči a doufala, že ho odvede od dalších otázek.

Strýček zaškubal knírem, na moment zřejmě malinko v rozpacích. Hned ale našel pevnou půdu pod nohama: „A co bych tam hledal, když tam nic není? Moje povinnosti mne drží zde.“

Strýc přešel k regálu s důstojně se tvářícími tlustými koženými svazky a Madelyn si oddychla. Někdy mělo výhody, že ji muži považovali za hlupačku.

I když někteří se vyloženě chovali, jako by nedokázala pochopit jedinou kloudnou věc. Při čtení závěti krátce po otcově smrti se dva z právních zástupců snažili navrhovat, že ji zdlouhavé ceremonie ušetří. Nenápadně naznačovali, že jim nejspíš stejně nebude rozumět.

Jako by snad vyrostla v jeskyni! Samozřejmě věděla, jak to chodí. Ani její matka, ani Lilian (ke své zlosti) neporodily syna, takže bylo jasné, že titul přejde na bratrance Gillmorea Whitea a s ním i majorát neboli dědičné nemovitosti a další majetek. Otec samo sebou udělal všechno pro to, aby vyčlenil podíl, který měl připadnout jí a Lilian k zajištění živobytí. A samozřejmě také věno. Myslel na všechno. Nebo se o to alespoň snažil.

Zlostně si vzpomněla, jak Lilian tehdy soucitně poklepala na její rameno a vyjádřila obavu, aby neomdlela, neboť je tak křehká a žal ji zlomil. Všechny ty pohledy, které se na ni upřely! Asistent jí přinesl nevyžádanou sklenici vody a Lilian se postarala, aby zůstala v předpokoji. Madelyn chvíli zvažovala, že se opravdu raději vrátí domů do své ložnice. Svět byl šedý a prázdný a vlastně jí bylo jedno, jakou konkrétní podobu závěť má. Byla si

jistá, že bez prostředků ji otec nenechal, a jediné, čím se její mysl byla schopná zabývat, byl ten obrovský pocit ztráty a úzkost. Na nohy ji zvedla jen tvrdohlavost a vztek, které v ní vyvolala Lilianina manipulace. Tiše vstoupila do síně a usedla. Několik z úředně se tvářících pánů jí věnovalo soustrastné pohledy a ztišilo hlas.

Jen tím zvětšili její hněv. A když poslouchala výčet všeho, co připadne bratránkovi Gillmoreovi, chtělo se jí zase plakat. Během pár týdnů měly s Lilian opustit rodové sídlo. Vzdát se zahrad, které patřily k posledním místům, jež si zachovala podobu, kterou jim vtiskla maminka, a koní a psů, které otec miloval. Směly si vzít jen osobní drobnosti, a do této kategorie očividně nespadal ani velký nástěnný matčin portrét, ačkoliv byl uložený na půdě a nejspíš by nikomu nescházel.

Ne že by neměly kam jít. Otec jim odkázal několik výstavních nemovitostí, mezi nimi i dům přímo v Londýně, menší statek blízko Bathu a jiný v Irsku. Příjmy jim měly plynout z poměrně značných podílů ve Whiteových dolech a železárnách, z akcií lodní společnosti a samozřejmě i pozemků. Rozsah otcových aktivit vlastně poprvé úplně pochopila až v okamžiku, kdy poslouchala onen suchý nosový hlas hlavního správce dědického řízení. Není divu, že na ni míval tak málo času…

Lilian dala najevo, že si přeje být informována o veškerém dění, a na rozdíl od pobledlé Madelyn vypadala, že je schopná převzít všechny pravomoci a zodpovědnost. A jako vdova k tomu zřejmě měla podle těch pánů lepší kvalifikaci. Mluvili skoro až urážlivě přes Madelyninu hlavu a jí docházely síly. Jistěže byla ráda, že neskončí na ulici. Ale co bylo platné, že měla mít k dispozici kočár a apanáž, když jí to tatínka zpátky nepřivede?

Odehnala smutné vzpomínky, které stále trochu pálily, a mdle se usmála. „Ach, děkuji za cenné informace, strýčku Henry. Co bych si bez tebe počala? A po čem vlastně pátráš ty?“ prohodila konverzačně a strýčkovi poklona očividně udělala dobře.

Zasmál se do svých mrožích vousů a mávl rukou: „Nic pro tvou krásnou hlavičku. Potřebuji si ověřit nějaké zákonitosti vlastnictví plnokrevníků. Naskytla se mi výhodná koupě, a tak jsem si říkal… no, nebudu tě tím obtěžovat. Utíkej za tetičkou, děvenko, čeká na tebe s čajem.“

Poslechla. Kdyby nevěděla, že už zítra to všechno skončí, asi by se zbláznila. Takhle dokázala udržet přívětivý výraz na tváři, i když jí strýčkovo blahosklonné jednání šlo pořádně na nervy. Představa, že by ji tohle čekalo po zbytek života, pokud se provdá za některého z těch privilegovaných konzervativních lordů, které jí vybírala Lilian, by byla sama o sobě dostatečnou pobídkou, aby svůj plán uskutečnila. Ale ji navíc čekala budoucnost s Georgem!

Cestou do ložnice si v duchu prozpěvovala.

Už zítra, už zítra, už zítra!